

Endelig foreslaar Mindretallet at stryge § 21, der bemyndiger Ministeren til ved kongelig Anordning at dele Præsteembederne i visse Klasser efter deres Indtægter, Omfang og Betydning, at fastsætte Reglerne for de teologiske Kandidaters Ret til at søge de forskellige Embeder, og at fordele Alderstillæg mellem Præster, der have siddet i deres Embeder ud over den Tid, efter hvilken de ere berettigede til at søge Ansættelse i en højere Klasse af Embeder.

Efter de Antydninger, der findes i Ministeriets Svar paa Udvalgets Spørgsmaal, er det foreløbig dets Hensigt at dele Præsteembederne i 4 Klasser efter Indtægten — en med Præstekald paa 4,000 Kr. og derover, en med mellem 3,000 og 4,000 Kr., en med mellem 2,000 og 3,000 Kr. og en med under 2,000 Kr. — og at foretage en tilsvarende Inddeling af Kandidaterne efter deres Anciennitet og Eksamenskarakter, saaledes at der f. Eks. beregnes 3—5 Aars Anciennitet for hver Lønningsklasse, og at teologisk Doktorgrad eller Licentiatgrad eller Universitetets Guldmedaille for den teologiske Prisaafhandling skal give Adgang til at rykke Ancienniteten noget frem. Med Hensyn til Alderstillægene har Ministeriet tænkt sig at følge den Hovedregel, at de skulle tildeles dem, der have den største Anciennitet i den Lønningsklasse, i hvilken de ere ansatte, og at Størrelsen af det Tillæg, der skal tillægges den enkelte, igen kommer til at rette sig efter hans Anciennitet i Forhold til andre, som faa Del i Tillæget. Alderstillægene skulle tages af de Midler, der ved Afdrag i de større Præstekalds Indtægter uden særlig angivet Øjemed midlertidig inddrages blandt Stiftsmidlerne.

Mindretallet skal ikke udtale sig nærmere om det hensigtsmæssige i de saaledes antydede Regler. Kun skal det henlede Opmærksomheden paa, at der herved ikke vil blive raadet Bod paa den store Ulempe, at de bedre lønnede Præstekald altid faa aldrende Præster, og at det er meget tvivlsomt, om Stiftsmidlerne uden betydeligt Tilskud fra Statskassen kunne opfylde de

Forpligtelser til at udrede de paatænkte Alderstillæg, som man her vil paalægge dem.

Hovedspørgsmaalet er, om man skal overlade Administrationen gennem kongelig Anordning at fastsætte de vigtigste Regler for Præsteembedernes Besættelse og Præsternes Lønning. Hidtil har man bestandig i Folketinget været paa det rene med, at disse Forhold burde ordnes ved Lov. Hver Gang, der har været indbragt et Forslag om Besættelse af Præsteembederne, har der samtidig været indbragt en Præstelønningslov. Mindretallet maa fremdeles anse det for rettest, at disse Sager afgøres samtidig og afgøres ved Lov. Det kan ikke se, at Grundlovens Bestemmelse om, at Folkekirkens Forfatning ordnes ved „Lov“, rettelig sker Fyldest derved, at man giver en Lov om, at saa vigtige Sider deraf ordnes ved „kongelig Anordning“.

Da Ministeren imidlertid under Forhandlingerne i Folketinget har erklæret, at han i hvert Fald for Tiden ikke vil fremsætte Forslag om en Præstelønningslov, har Mindretallet anset det for rettest at foreslaa den Paragraf strøget af Forslaget, der henviser disse Sagers Afgørelse til kgl. Anordning. Derved er i det mindste intet foregrebet med Hensyn til disse Forholds senere lovmæssige Ordning.

I Henhold til disse Betragtninger stiller Mindretallet de nedenfor anførte Ændringsforslag.

Et *Mindretal* (Hammerich) kan ikke anbefale Vedtagelsen af det foreliggende Forslag om Menighedsraad.

Det er jo utvivlsomt Tanken, at disse Menighedsraad skulle danne Fundamentet i en Kirkeforfatning, men før man kan vide, om de egne sig hertil, maa man dog i det mindste kende denne Forfatnings Skelet. Det er ikke nok, at en Bygnings Fundament er bredt, naar man har Grund til at tro, at det mangler Bæreevne. Bygningen vil da snart slaa Revne, og saadan vil det sikkert gaa med en Kirkeforfatning, der skal bygges paa disse Menighedsraad.